

 HARLEQUIN

JJALOLINE ROMAAN

*Saladused
õukonnas*

Kuninglikud pulmad

Blythe Gifford

Blythe Gifford
SECRETS AT COURT
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Wendy B. Gifford
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10279614
ISBN 978-9949-25-609-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Kuninglikud pulmad. Ainuüksi need sõnad kõlavad maagiliselt.

Kuid erinevalt Tuhkatriinust astub enamik kuninglikke pruute abiellu riikide, mitte südamete liidu nimel. On erandeid ja kaks kõige intrigeerivamat neist olid neljateistkümnenenda sajandi Inglismaa kuninga Edward III lapsed. Tema vanimal pojalt ja vanimal tütrelt lubati abielluda armastuse pärast – tol ajal ja sajandeid hiljem kuningliku perekonna liikme jaoks midagi ennekuulmatut.

Käesoleva ja järgmise raamatu tegevustik toimub nende pulmade keskel, kus tõeline draama leiab aset kulisside taga. Sest Musta Printsiga pruudil on saladusi – saladusi, mida tema kauaaegne kaaslane Anne peab kindlalt Nicholas Lovayne'i eest varjama...

Pühendus

*Kõigile neile, kes näevad vaeva,
et minevikust lahti lasta.*

Tänusõnad

*Tänu toe eest Hermitsitele ja Hussiестele,
kahele mu lemmikirjutamishõimule.*

Esimene peatükk

Windsori loss – märtsi lõpp 1361

„Tule ruttu.” Tungiv sosin. Segamas ta unenägusid.

Anne tundis, kuidas üks käsi teda õlast pigistab. Ta avas pilgutades silmad ning nägi krahvinnat küünalt hoidmas ja pimeduses tema kohale kummardumas.

Silmi sulgedes pööras Anne end külili. Ta nägi vaid und. Leedi Joan ei tõuseks kunagi südaööl üles. See oli midagi, mida pidi tegema Anne.

Peenikesed sõrmed näpistasid teda põsest. „Oled sa üleval, Anne?”

Järsku ta oligi. Ta heitis endalt teki. Sirutas millegi järele, et oma jalgu katta. „Mis lahti?” Kas katk oli neid tabanud? Või ehk prantslased? „Mis aeg on?”

Leedi Joan viipas käega. „Pimeda aeg.” Siis haaras ta Anne’il sõrmedest ja sikutas. „Tule. Mul on sind vaja.”

Anne püüdis püsti tõusta. Kohmakalt, rohkem tasakaalust väljas kui tavaliselt. Ta patsutas voodiriideid, otsides oma karku.

„Võta.” Kark pisteti talle pihku. Seejärel pakkus krahvinna oma kannatamatust tõrjudes Anne’ile püsti tõusmiseks abistavalt õlga.

Heategu ta emandalt, mis juhtus sageli siis, kui Anne seda kõige vähem ootas. Või soovis.

Kark tihedalt vasaku kaenla alla surutud, komberdas Anne läbi Windsori koridoride, arvestades sellega, et leedi Joan oli vaikuse märgiks sõrme suule pannud ning teda kiirustama viibanud. Just nagu oleks Anne’il kummagi üle mingit kontrolli. Ta ei võinud trepil oma karguga kiirustada, kui just ei tahtnud alla kukkuda ja oma ainsa terve jalaga riskida.

Leedi Joan juhatas teda kuninglike ruumide suunas ja seejärel kajavasse kabelisse, mis oli pime, kui välja arvata valgus küünlast, mida hoidis keegi, kes seisis altari ees. Üks mees, pikk ja tugev.

Woodstocki Edward, kuninga vanim poeg, Inglismaa prints, naeratas ega näinud sugugi välja nagu karm sõjamees, kellena Anne, ei, terve Inglismaa ja Prantsusmaa teda tundsid.

Ka leedi Joan säras. Anne’i poole pilku heitmata suundus leedi Joan kiirelt printsi juurde, et tal käest kinni võtta. „Siin. Praegu. Koos tunnistajaga.”

Ei. Leedi Joan ei saanud ometi seda kavatseda. Kuid just tema oli kõigist inimestest see, kes teadis, mida tuleb teha ja kui oluliseks võib osutuda tunnistaja.

Prints võttis leedi Joani küünla ja asetask need mõlemad pukile, mis täitis altari aset. Võbelevad leegid heitsid nende näkku ülespoole varje, tuues esile printsi nina ja põsesarnade terava joone ning pehmendades Anne’i

emanda naeratuse kumerust. Siis ristasid nad teineteise käed, sõrmed kõvasti kinni hoidmas, ühe käsi teise peal.

„Mina, Edward, võtan sinu, Joani, oma seaduslikuks abikaasaks.”

Anne neelatas, olles sõnatu. Kindlasti tahaks jumal, et ta räägiks, et ta hoiaks ära selle pühaduseteotuse?

„Sind armastada ja hoida, nagu mees peab armastama oma naist...”

Anne lasi oma hääle vabaks. „Te ei tohiks. Te ei või! Kuningas, te olete liiga lähedased...”

Printsi kulmukortsutus lõpetas Anne'i kõne. Nad teadsid tõde paremini kui Anne. Neil oli ühine kuninglik vanaisa, sugulusside, mis oli liiga lähedane, et kirik neil abielluda lubaks.

„Kõik saab olema nii, nagu peab,” sõnas leedi Joan. „Kohe kui oleme vanded andnud, saadame paavstile palvekirja. Tema kõrvaldab takistuse ja siis me abiellume kirikus.”

„Aga...” Anne lasi vastuväidetel raugeda. Krahvinna uskus, et see on niisama lihtne. Loogika, mõistuspärasus – need ei lugenud mitte midagi. Leedi Joan teeb nii, nagu talle meeldib, ja maailm kohandub vastavalt temale.

See oli alati niimoodi olnud.

Prints ei kortsutanud enam kulmu ja vaatas taas pruudile otsa. „... ja siitmaalt töotan ma sulle olla truud.”

Nagu teaks prints täpselt, milliseid sõnu kasutada.

Ah, aga Anne'i emand teadis. Leedi Joan teadis *täpselt*, mida oli vaja teha, et seesugune abielu oleks kehtiv.

Nüüd kuulis ta oma emanda häält, pehmet võrgutavat hääletooni, mida ta liigagi hästi tundis. „Mina, Joan, võtan sinu, Edwardi, oma seaduslikuks abikaasaks...”

Kavatsused välja öeldud, selgelt. Nüüd oli protestimiseks liiga hilja.

Kesköise kabeli jahedus tungis ta luudesse. Temast saab see üks. Temast saab see, kes teab leedi Joani salajase abi-elu kohta tõtt.

Jälle.

Inglismaa ranniku vaateväljas – neli kuud hiljem

Vesi kanalis kiigutas ja loksutas vähem kui tavaliselt, kui võis otsustada Nicholase kõhu järgi. Tõus oli nende poolt. Ta jõuab kaldale keskpäevaks ja Windsori lossi enne nädala lõppu, kohustus täide viidud.

Vastustusest vabana.

Ta oli kohustusest väsinud. Üks hetk tähelepanuta ja hobused, keda reservis hoiti, muutuvad lombakaks, toidumoon läheb kaotsi või sajab kevadtaevast alla rahet, mis hävitab toidu, mehed ja otsustava võidu, mida kuningas on kakskümmend aastat taga ajanud.

„Söör?”

Ta pööras rannajoont otsinud pilgu oma kannupoisile, Eustace'ile. Poiss oli selle reisiga sitkemaks muutunud.

Ta polnud ainus. „Jah?”

„Teie asjad on pakitud. Kõik on valmis.”

Lause lõpus kõlas küsimus. „Peale?”

„Peale teie hobuse.”